ikke vil betænke sig paa at nægte det videre Fremme, uagtet det maaskee strider noget mod den almindelige Fremgangsmaade.

Ordføreren: Den næstsidste ærede Taler sluttede med den Bemærkning, at Skolelærerne her i Salen vare enige om, at dette Forslag ikke burde gaae igjennem her, og at de dog vel bedst maatte have nogen Indsigt i den foreliggende Sag. Jeg skal ikke videre urgere dette, eller opholde mig ved, om det er aldeles rigtigt, men jeg troer, at jeg tør paastaae, at ogsaa jeg kjender Noget til disse Sager, og jeg tør endvidere paastaae, at alle Landets Skolelærere, eller idetmindste en stor Deel af dem, have ligesiden 1836 baade igjennem Petitioner til Stænderforsamlingen og til Regjeringen — siden 1848 til Cultusministeriet — andraget paa, at der maatte foregaae en Forandring med Skolelærerhjælpekasserne. Skolelærerne have endvidere mange Gange offentligt igjennem Pressen udtalt, at de gjerne vilde give et forøget Bidrag til Hjælpekasserne, naar de derved kunde erholde Sikkerhed for, at deres Koner og Børn efter deres Død maatte faae noget mere Understøttelse end hidtil. Den Beregning, som den samme ærede Taler anstillede, forstod jeg ikke; det kan være muligt, at jeg vil kunne forstaae den, naar jeg seer den trykt, men saaledes som han fremsatte den her, var det mig umuligt at forstaae den. Hvad der derimod er opført i Udvalgets Fleertals Betænkning, det ligger allerede nu klart for Enhvers Øine, og Enhver, som vil gjøre sig den Uleilighed at eftersee den Beregning, der er opstillet i den, skal komme til at erkjende, at den ikke er falsk. Det er oplyst der, at det, som tidligere anført, kun er 23 Rd. 22 ß i Gjennemsnit, hvad en Enke hidtil har faaet, og at, hvis Communernes Bidrag forhøiedes saaledes, at det blev lige med Skolelærernes, saaledes som i 1852, vilde de kun være forøgede med omtrent 1,700 Rd., hvilket ikke engang er ½ ß pr. Td. Hartkorn, og alligevel Understøttelsen for Vedkommende stige med 74 pCt. Jeg troer, at det skal komme til at vise sig, at det forholder sig saaledes.

P. Olsen: Ja det gjør mig ondt, at den ærede Ordfører ikke kan forstaae mig, thi det er et yderligere Beviis for, at han ikke kjender til Sagen. Det synes mig at være saa simpelt, som det vel kan være, at, naar Skolelærerne skulle svare et større Bidrag til Hjælpekasserne end hidtil, saa maa det blive en forøget Udgift for Lærerne, og det har den ærede Ordfører jo heller ikke modsagt; men det vil blive Tilfældet efter hans Forslag, thi hidtil have Lærerne kun svaret Bidrag til Hjælpekassen af de faste Kornindtægter, Offer og Accidentser, men efter dette Forslag skal Læreren svare Bidrag af al Indtægt i Korn og Penge, altsaa ogsaa af det, han høster paa sin Lod, og, naar han altsaa t. Ex. høster en 20 a 30 Tdr. Byg, og deraf ogsaa skal svare 2½ pCt., saa bliver dette allerede en Meerudgift af omtrent 3 Rigsdaler for hver Lærer. Efter dette maa Udgiften ogsaa blive meget større, end Ordføreren har calculeret den til i Betænkningen, og i samme Forhold maa Bidraget ogsaa voxe for Communen. Jeg vil ikke engang tale om de tilfældige Indtægter, som undertiden kunne tilflyde en Hjælpekasse, men det er dog vitterligt nok, at der undertiden ved Salg af Degneboliger og Degnejord kan tilflyde en Hjælpekasse en Capital af flere Hundrede Rigsdaler, og, naar nu Capitalformuen ikke maa forøges, saa skulde det altsaa fordeles mellem de Pensionsnydende, og det vilde dog virkelig være besynderligt (Tscherning: Det staaer der ikke!). Jo det staaer der (Tscherning: Læs § 4!) . . .

Formanden: Den ligger ikke for.

P. Olsen: Hvad jeg har anført, har jeg kun yttret for at vise, hvor uforholdsmæssig stort et Bidrag Enkerne kunne faae, naar, som efter Forslaget, Capitalformuen ikke maa forøges.

Hammerich: Det lader til, at dette Lovforslag ikke er synderlig heldigt i at finde nogen Understøttelse i Thinget udenfor Udvalget, idetmindste har jeg endnu ikke hørt nogen Stemme reise sig derfor; det forekommer mig dog, at der ligger en vis Billighed i det. Jeg maa nu rigtignok tilstaae, at jeg ikke kan andet end skjønne, at det ærede Mindretal i